

Відкладання

Павло Глазовий

Вночі застукав сірий вовк
собаку біля хати.
хапнув за горло і хотів
на д(ісу) розірвати.
Собака скиглить: — Я ж худа...
Навіщо гризти кості?
Весілля скоро буде в нас,
понаїжджають гості.
Тоді добряче я поїм
і стану знов гладкою.
А ти, будь ласка, забіжи
й роби, що хоч зі мною...
Минає тиждень, вовк прибіг.
Нема собаки й близько.
На хату вилізла й лежить.
— Злізай! — сказав вовчисько.
— А ти чому тоді не з'їв? —
собака з хати гавка.
— Бо ти казала, що худа,
просилась на поправку.
— То не біда, коли худа.
Узяв та й з'їв нехай би.
На другий раз. як попадусь,
не відкладай до свайби